

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1265/2563

นาย อ. โจทก์ เทศบาล น. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 420, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4 และมาตรา 6 งานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรมที่มีลักษณะเป็นงานจิตรกรรมจะเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าวของ พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 นั้น ต้องเป็นงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำหรือก่อให้เกิดงานนั้นด้วยการริเริ่มขึ้นเองโดยมิได้ทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต งานอันมีลิขสิทธิ์ไม่จำเป็นต้องเป็นงานใหม่อย่างเช่นกรณีของสิทธิบัตรการประดิษฐ์ซึ่งจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตรต่อเมื่อเป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่หรือต้องไม่ใช่งานที่ปรากฏอยู่แล้ว งานอันมีลิขสิทธิ์จึงอาจเหมือนหรือคล้ายกับงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ปรากฏอยู่แล้วได้ แต่งานที่เหมือนหรือคล้ายกันนั้นต้องเกิดจากการริเริ่มสร้างสรรค์ขึ้นเองของผู้สร้างสรรค์โดยมิได้ทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต คุณค่าของงานหรือคุณค่าทางศิลปะไม่ใช่เงื่อนไขของการคุ้มครองลิขสิทธิ์ แม้งานที่สร้างขึ้นนั้นจะไม่มีคุณค่าของงานหรือคุณค่าทางศิลปะ หากผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นด้วยความวิริยะอุตสาหะ ด้วยการทุ่มเทกำลังสติปัญญาความรู้ความสามารถใช้ประสบการณ์และวิจารณ์ญาณในการสร้างงานนั้น งานนั้นก็ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ โดยการคุ้มครองลิขสิทธิ์เป็นการให้ความคุ้มครองรูปแบบของการแสดงออกซึ่งความคิด ไม่คุ้มครองความคิดหรือแนวความคิด เมื่อพิจารณาถึงแบบชุมชนประตุมืองที่ขยายมาตราส่วน ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 ส่วน คือ ส่วนแรก ชุมชนประตูด้านบน ซึ่งประกอบไปด้วยรูปโบราณสถานของเมือง 5 อย่าง ได้แก่ ศาลหลักเมือง พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราชและกำแพงเมือง พระบรมมหาธาตุ ศาลาพุทธสิหิงค์ และหอพระนารายณ์ ส่วนที่สอง คานของชุมชนประตุมืองโดยด้านซ้ายและขวามีลายไทย 4 มุม วงกลมล้อมรูป 12 นักชัฏร ด้านละ 6 ตัว ตรงกลางเป็นแผ่นป้าย "ยินดีต้อนรับ เทศบาลนครนครศรีธรรมราช" และส่วนที่สาม เสาของชุมชนประตุมือง โดยเสาซ้ายและขวามีลายเส้นดอกไม้ใหญ่เริ่มจากตรงกลางเสา เสาละ 1 ดอก ส่วนเสากลางมีดอกไม้ 1 ดอก เริ่มตั้งแต่ฐานล่างสุดของเสาด้านบนเป็นตราของจำเลยที่ 1 ซึ่งโจทก์นำสืบว่าได้ออกแบบโดยปรึกษากับนายภิญโญ คั่นประวัติของเมืองนครศรีธรรมราช ตรวจสอบศึกษาสถาปัตยกรรมพื้นบ้าน วัตถุโบราณ โบราณสถานในจังหวัด ภูมิปัญญาท้องถิ่น จุดเด่นของจังหวัด รวบรวมหลายอย่างเข้าด้วยกัน แล้วจินตนาการด้วยลีลาการเขียนจิตรกรรม ทำเป็นร่างงานจิตรกรรมขึ้นมา ดังนี้ ย่อมถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ด้วยความวิริยะอุตสาหะแล้ว แม้การออกแบบดังกล่าวของโจทก์จะเป็นไปตามนโยบายและแนวคิดของจำเลยที่ 1 และมีการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของจำเลยที่ 1 ตามที่ฝ่ายจำเลยอ้างก็ตาม แต่การคุ้มครองลิขสิทธิ์นั้นเป็นการคุ้มครองในการแสดงออก ไม่คลุมถึงความคิดหรือแนวความคิด การที่โจทก์ปรับปรุงแก้ไขก็เพียงเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของทางจำเลยที่ 1 เพื่อที่โจทก์จะได้รับพิจารณาให้เป็นผู้ก่อสร้างชุมชนประตุมืองตามแบบดังกล่าว นอกจากนี้แม้ชุมชนประตูด้านบนจะประกอบไปด้วยโบราณสถานของจังหวัดซึ่งบุคคลทั่วไปรู้จักและมีการก่อสร้างมานานแล้วก็ตาม แต่การที่โจทก์เลือกโบราณสถานที่สำคัญของจังหวัดมาเพียง 5 รายการ

โดยออกแบบโบราณสถานทั้งห้ารายการให้มีลักษณะ มุมมอง ลายเส้น และขนาด ที่เหมาะสมกับ ชุมประตู่ แล้วนำมาจัดเรียงกัน ตกแต่งด้วยลายไทย ลายดอกไม้ 12 นักชัฏร โจทก์ยอมต้องใช้ความ วิจารณ์อุตสาหะในการดำเนินการเพื่อให้ออกมาเป็นแบบได้ เมื่อไม่ปรากฏว่าแบบชุมประตู่เมือง ดังกล่าวเกิดจากการทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ย่อม ถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้ริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานศิลปกรรมอันมีลักษณะงาน จิตรกรรมในแบบชุมประตู่เมืองดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชดใช้เงินแก่โจทก์จำนวน 9,361,007 บาท พร้อม ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า จำเลยทั้งสามจะร่วมกันชำระเงินให้แก่โจทก์เสร็จสิ้น จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้ เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า ระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์ เป็นเจ้าของร้านกลั่นสี จดทะเบียนพาณิชย์ ณ สำนักงานกลางทะเบียนพาณิชย์ จังหวัด นครศรีธรรมราช กรมพัฒนาธุรกิจการค้า เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2540 มีวัตถุประสงค์ผลิตและ จำหน่ายวัสดุเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ พร้อมโครงสร้างชุมเทิดพระเกียรติ ชุมคร่อมถนน สัญญาณไฟกระพริบ ไฟเตือนภัย ป้ายเขต ป้ายชอย ป้ายชุมชน จำหน่ายสื่อการเรียนการสอน ของเด็กเล่น เครื่องออกกำลังกาย ยาสามัญ อุปกรณ์ทางการแพทย์ อุปกรณ์ดับเพลิง งานพลาสติก งานไฟเบอร์ งานจราจร เครื่องนุ่งห่ม อุปกรณ์ที่ใช้กับงาน อปพร. และอุปกรณ์สำนักงาน จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทเทศบาลนคร มีหน้าที่บริหารกิจการของเทศบาลและดูแลทุกข์สุขของ ประชาชนในเขตเทศบาลนคร รวมทั้งการจัดซื้อจัดจ้าง มีนายกเทศมนตรีเป็นผู้มีอำนาจและผู้แทน จำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2496 ประกอบพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งเทศบาลนคร นครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ.2537 จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภท ห้างหุ้นส่วนจำกัด มีวัตถุประสงค์รับจ้าง ผลิต ติดตั้งงานจราจร ป้ายถนน ป้ายชุมชน และป้ายอื่น ๆ ทุกชนิด ตลอดจนการประมูลงานและรับจ้างกับทางราชการ มีจำเลยที่ 3 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ วันที่ 13 กรกฎาคม 2554 คณะกรรมการการเลือกตั้งประกาศผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี นครศรีธรรมราชให้นายเชาวนวัศ เป็นผู้ได้รับการเลือกตั้ง วันที่ 26 กรกฎาคม 2554 นายเชาวนวัศ ในฐานะนายกเทศมนตรีแถลงต่อสภาเทศบาลนครนครศรีธรรมราชในส่วนนโยบายและยุทธศาสตร์ ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม กำหนดให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์ ภูมิสถาปัตย์ เพื่อเป็นเทศบาล น่าอยู่ ต่อมาจำเลยที่ 1 จัดให้มีการดำเนินการก่อสร้างชุมประตู่ทางเข้าเมืองนครศรีธรรมราชรวม 3 แห่ง คือ ชุมทางเข้าเขตเมืองนครศรีธรรมราช คร่อมถนนกะโรม บริเวณสี่แยกเบญจมา ชุมทางเข้า เขตเมืองนครศรีธรรมราช คร่อมถนนนครศรีฯ –ทุ่งสง บริเวณสี่แยกหัวถนน และชุมทางเข้า เขตเมืองนครศรีธรรมราช คร่อมถนนอ้อมค่ายวชิราวุธตามประกาศของจำเลยที่ 1 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2556 เรื่อง ประมูลจ้างด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ จ้างก่อสร้างชุมทางเข้าเขตเมือง นครศรีธรรมราช จำนวน 3 ชุม กำหนดราคากลางไว้เป็นเงิน 10,495,000 บาท ซึ่งมีแบบชุมประตู่ ทางเข้าเมืองทั้งสามชุมแนบท้ายประกาศ แบบดังกล่าวเหมือนกันกับแบบชุมประตู่เข้าเมืองเอกสาร หมายเลข ล.17 และ ล.19 มีผู้ผ่านการคัดเลือกเข้าประมูล 4 ราย คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัดโพ คนปิ่น

จำเลยที่ 2 บริษัทธนภัทรอะไหล่ยนต์ จำกัด และบริษัทมหานครภัณท์ เอ็นจิเนียริง จำกัด ต่อมาวันที่ 27 มิถุนายน 2556 ซึ่งเป็นวันเสนอราคา จำเลยที่ 2 เสนอราคา 9,395,000 บาท อันเป็นราคาที่ต่ำที่สุด วันที่ 5 กรกฎาคม 2556 จำเลยที่ 1 จึงประกาศให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้ชนะการเสนอราคาดังกล่าว ตามสำเนาประกาศเทศบาลนครนครศรีธรรมราช เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ชนะการเสนอราคา วันที่ 15 กรกฎาคม 2556 จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ทำสัญญาจ้างก่อสร้างซุ้มทางเข้าดังกล่าวตามคู่มือสัญญาจ้าง ต่อมาจำเลยที่ 2 ดำเนินการก่อสร้างตามแบบที่จำเลยที่ 1 กำหนดในสัญญาจ้างจนแล้วเสร็จและคณะกรรมการตรวจรับการจ้างตรวจรับไว้ตามสำเนาใบตรวจรับการจ้าง วันที่ 17 มีนาคม 2557 โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นคดีนี้ คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์เป็นผู้สร้างสรรค์และมีลิขสิทธิ์ในแบบซุ้มประตูเมืองตามคำฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4 ผู้สร้างสรรค์ หมายความว่า ผู้ทำหรือผู้ก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์อย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ศิลปกรรม หมายความว่า งานอันมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ (1) งานจิตรกรรม ได้แก่ งานสร้างสรรค์รูปทรงที่ประกอบด้วยเส้น แสง สี หรือสิ่งอื่น อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน ลงบนวัสดุอย่างเดียวหรือหลายอย่าง... ทั้งนี้ไม่ว่างานตาม (1)... จะมีคุณค่าทางศิลปะหรือไม่ และให้หมายความรวมถึงภาพถ่ายและแผนผังของงานดังกล่าวด้วย และมาตรา 6 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า งานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่งานสร้างสรรค์ประเภทวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ ของผู้สร้างสรรค์ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างใด มาตรา 6 วรรคสอง บัญญัติว่า การคุ้มครองลิขสิทธิ์ไม่คลุมถึงความคิด หรือขั้นตอน กรรมวิธีหรือระบบ หรือวิธีใช้หรือทำงาน หรือแนวความคิด หลักการ การค้นพบ หรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ หรือคณิตศาสตร์ จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว งานสร้างสรรค์ประเภทศิลปกรรมที่มีลักษณะเป็นงานจิตรกรรมจะเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าวของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 นั้น ต้องเป็นงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำหรือก่อให้เกิดงานนั้นด้วยการริเริ่มขึ้นเองโดยมิได้ทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต งานอันมีลิขสิทธิ์ไม่จำเป็นต้องเป็นงานใหม่อย่างเช่นกรณีของสิทธิบัตรการประดิษฐ์ซึ่งจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตรต่อเมื่อเป็นการประดิษฐ์ขึ้นใหม่หรือต้องไม่ป็นงานที่ปรากฏอยู่แล้ว งานอันมีลิขสิทธิ์จึงอาจเหมือนหรือคล้ายกับงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ปรากฏอยู่แล้วได้ แต่งานที่เหมือนหรือคล้ายกันนั้นต้องเกิดจากการริเริ่มสร้างสรรค์ขึ้นเองของผู้สร้างสรรค์โดยมิได้ทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต คุณค่าของงานหรือคุณค่าทางศิลปะไม่ใช่เงื่อนไขของการคุ้มครองลิขสิทธิ์ แม้งานที่สร้างขึ้นนั้นจะไม่มีคุณค่าของงานหรือคุณค่าทางศิลปะ หากผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นด้วยความวิริยะอุตสาหะ ด้วยการทุ่มเทกำลังสติปัญญาความรู้ความสามารถ ใช้ประสบการณ์และวิจารณ์ญาณในการสร้างงานนั้น งานนั้นก็ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ โดยการคุ้มครองลิขสิทธิ์เป็นการให้ความคุ้มครองรูปแบบของการแสดงออกซึ่งความคิด ไม่คุ้มครองความคิดหรือแนวความคิด เมื่อพิจารณาถึงแบบซุ้มประตูเมืองที่ขยายมาตราส่วนนั้น อาจแบ่งได้เป็น 3 ส่วน คือ ส่วนแรก ซุ้มประตูด้านบน ซึ่งประกอบไปด้วยรูปโบราณสถานของเมือง 5 อย่าง ได้แก่ ศาลหลักเมือง พระเจ้าศรีธรรมไตรปิฎก และกำแพงเมือง พระบรมมหาราชวัง ศาลาพุทธสิหิงค์ และหอพระนารายณ์ ส่วนที่สอง คานของซุ้มประตู โดยด้านซ้ายและขวามีลายไทย 4 มุม วงกลมล้อมรูป 12 นักชัฏร ด้านละ 6 ตัว ตรงกลาง

เป็นแผ่นป้าย "ยินดีต้อนรับ เทศบาลนครนครศรีธรรมราช" และส่วนที่สาม เสาของซุ้มประตูเมือง โดยเสาซ้ายและขวามีลายเส้นดอกไม้ใหญ่เริ่มจากตรงกลางเสา เสาละ 1 ดอก ส่วนเสากลางมี ดอกไม้ 1 ดอก เริ่มตั้งแต่ฐานล่างสุดของเสา ด้านบนเป็นตราของจำเลยที่ 1 ซึ่งโจทก์นำสืบว่าได้ ออกแบบโดยปรึกษากับนายภิญโญ คั่นประวัติของเมืองนครศรีธรรมราช ตรวจสอบศึกษา สถาปัตยกรรมพื้นบ้าน วัตถุโบราณ โบราณสถานในจังหวัด ภูมิปัญญาท้องถิ่น จุดเด่นของจังหวัด รวบรวมหลายอย่างเข้าด้วยกัน แล้วจินตนาการด้วยลีลาการเขียนจิตรกรรม ทำเป็นร่างงาน จิตรกรรมขึ้นมา ดังนี้ ย่อมถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ด้วยความวิริยะ อุตสาหะแล้ว แม้การออกแบบดังกล่าวของโจทก์จะเป็นไปตามนโยบายและแนวคิดของจำเลยที่ 1 และมีการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของจำเลยที่ 1 ตามที่ฝ่ายจำเลยอ้างก็ตาม แต่การคุ้มครอง ลิขสิทธิ์นั้นเป็นการคุ้มครองในการแสดงออก ไม่คลุมถึงความคิดหรือแนวความคิดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 6 การที่โจทก์ปรับปรุงแก้ไขก็เพียงเพื่อให้เป็นไปตาม ความต้องการของทางจำเลยที่ 1 เพื่อที่โจทก์จะได้รับพิจารณาให้เป็นผู้ก่อสร้างซุ้มประตูตามแบบ ดังกล่าว นอกจากนี้แม้ซุ้มประตูด้านบนจะประกอบไปด้วยโบราณสถานของจังหวัดซึ่งบุคคลทั่วไป รู้จักและมีการก่อสร้างมานานแล้วก็ตาม แต่การที่โจทก์เลือกโบราณสถานที่สำคัญของจังหวัดมา เพียง 5 รายการ โดยออกแบบโบราณสถานทั้งห้ารายการให้มีลักษณะ มุมมอง ลายเส้น และขนาด ที่เหมาะสมกับซุ้มประตู แล้วนำมาจัดเรียงกัน ตกแต่งด้วยลายไทย ลายดอกไม้ 12 นักัษตร โจทก์ ย่อมต้องใช้ความวิริยะอุตสาหะในการดำเนินการเพื่อให้ออกมาเป็นแบบได้ เมื่อไม่ปรากฏว่าแบบ ซุ้มประตูเมืองดังกล่าวเกิดจากการทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ ได้รับอนุญาต ย่อมถือได้ว่าโจทก์เป็นผู้ริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานศิลปกรรมอันมี ลักษณะงานจิตรกรรมในแบบซุ้มประตูเมืองดังกล่าว ที่

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ อุตสาหกรรมของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินค่าเสียหายให้แก่โจทก์จำนวน 200,000 บาท พร้อม ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 18 มีนาคม 2557 อันเป็นวัน ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 จะชำระเงินให้โจทก์เสร็จสิ้น และให้จำเลยที่ 1 ชำระค่า ฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาลให้ใช้ตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี โดย กำหนดค่าทนายความรวม 10,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

องค์คณะ

โสภณ บางยีขัน · นิพนธ์ ช่วยสกุล · ชลิต กฐินะสมิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1265/2563>